

SEBASTIAAN

DOOR

H. VAN ELRO.

Zijn hand raakt aan de laagste twijgen
en nijpt het bronzen blad tot gruis.
Zijn mond kiest laster boven zwijgen:
ik ben te jong voor kroon en kruis!

Reeds roept een pijl het klare bloed
uit zijn verborgen bronnen.

Het hoofd kan zich niet dieper neigen
naar 't listig spieg'len van de dood:
Hij staat bevlerkt en kan niet stijgen
boven het zware morgenrood.

Zijn lichaam zwicht — Het bloed
wordt donker en geronnen.